

Arrest

nr. 173 506 van 23 augustus 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 juni 2016.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoeker zijn vrees om als minderjarige in het Russische leger te worden ingelijfd en naar het oorlogsgebied in Oekraïne of Syrië te worden gestuurd, niet aannemelijk maakt.

2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen concreet verweer voert tegen de

desbetreffende overwegingen aangezien hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Zo verzoeker verwijst naar de desbetreffende reglementering aangaande dienstweigering in Tsjetsjenië en hij de (beweerde) slechte omstandigheden aankaart in het Russische leger, gaat hij volledig voorbij aan de gedane vaststelling dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt als minderjarige in het Russische leger te worden ingelijfd.

In de mate verzoeker vreest om op latere leeftijd, met name bij zijn 18^e, te worden opgeroepen om zijn militaire dienstplicht te doen, wijst de Raad er op dat het een land toekomt de militaire dienstplicht vrij te regelen en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Het is immers een wettelijk prerogatief van de Russische overheid om de militaire dienstplicht van zijn ingezetenen vrij te regelen, en een vervolging of een bestraffing omwille van een weigering deze dienstplicht te vervullen wordt in principe niet aanzien als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoekers algemene verwijzing naar vermeende mistoestanden binnen het Russische leger, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker, voor zover hij zijn dienstplicht daadwerkelijk zal vervullen, in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

3. Met betrekking tot de aangehaalde schending van artikel 3 EVRM dient te worden gewezen op het feit dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op wat voorafgaat toont verzoeker niet aan dat een terugkeer naar de Russische Federatie een schending van artikel 3 EVRM zal opleveren.

4. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 9 juni 2016, voert de moeder van verzoekende partij aan dat er een aantal procedurele punten dienen opgeworpen te worden ten aanzien van de beslissing van haar zoon die samen met haar een asiel aanvraag indiende en waarin een beslissing houdende een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus is genomen. Zij preciseert dienaangaande dat zij als moeder aanwezig was tijdens het gehoor van haar zoon, maar dat er geen tolk werd aangesteld zodat zij de vragen en de antwoorden niet kon begrijpen. Verzoekende partij wijst er op dat zij en haar zoon een asielaanvraag indienden omdat hij convocaties heeft ontvangen waarin wordt gesteld dat hij zich moet aanmelden voor militaire dienst.

4.2. Waar de moeder van verzoekende partij opmerkt dat zij als moeder aanwezig was tijdens het gehoor van haar zoon, maar dat er geen tolk werd aangesteld zodat zij de vragen en de antwoorden niet kon begrijpen, wijst de Raad op artikel 54/1, § 2 van de vreemdelingenwet en het feit dat haar zoon zelf, verzoekende partij, op het ogenblik van zijn eerste asielaanvraag geen bijstand van een tolk heeft verzocht en het Nederlands koos als taal van onderzoek van zijn asielaanvraag (adm. doss., bijlage 26).

Artikel 54/1, § 2 luidt als volgt: *“De vreemdeling, bedoeld in de artikelen 50,50bis, 50ter of 51, dient onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van de in de vorige paragraaf bedoelde aanvraag de hulp van een tolk nodig heeft.*

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.(...)”

Verzoekende partij werd tijdens haar gehoor overigens tevens vergezeld van haar raadvrouw die toezicht kon houden op het verloop van het gehoor.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij voor het overige geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 9 juni 2016 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het aanvoeren van voorgaande procedurele punten, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

In de mate de moeder van verzoekende partij voorhoudt dat haar zoon convocaties ontvangen heeft waarin gesteld wordt dat hij zich moet aanmelden voor militaire dienst, stelt de Raad vast dat verzoekende partij en/of zijn moeder nalaten deze bij te brengen. De enige convocaties die werden neergelegd, betreffen convocaties op naam van de moeder van verzoekende partij (en niet op naam van verzoekende partij zelf) en werden op omstandige en correcte wijze beoordeeld in de beslissing in hoofde van de moeder van verzoekende partij.

Wat betreft de convocaties die de moeder van verzoekende partij heeft ingediend wordt het volgende gesteld in de beschikking: *“U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar de drie door u neergelegde convocaties op uw naam die bij uw moeder in Tsjetsjenië werden afgeleverd, en waarvan u overigens verkeerdelijk aangaf dat er twee van 2012 dateren en een van 2013 (DVZ verklaring 3^e aanvraag, rubrieken 15 en 17, twee convocaties dateren van 2011 en een van 2012). Met betrekking tot deze nieuwe documenten die u aanbrengt, moet worden vastgesteld dat u geen enkel inhoudelijk verband aanhaalde met de asielmotieven uit uw voorgaande aanvraag, en dewelke overigens ongeloofwaardig werden bevonden. Immers, u gaf zelf aan niet te weten waarom deze convocaties werden bezorgd (Ibid.). Hoewel documenten een ondersteunende kracht hebben wanneer ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, dient vastgesteld dat dit in casu geenszins het geval is, meer zelfs, elke verklaring aangaande deze documenten ontbreekt. De door u voorgelegde convocaties*

hebben dan ook geen enkele bewijswaarde, te meer daar uit informatie (waarvan een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat er een hoge graad van corruptie heerst in de Noordelijke Kaukasus en allerhande documenten gemakkelijk tegen betaling verkregen kunnen worden.” De grond van de beschikking wordt ter terechtzitting ongemoeid gelaten.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS